

[Finansministeren.]

ærede Medlem Hr. Jensen-Brobj sagde, at dette Lovforslag — det gælder i øvrigt ogsaa de andre Lovforslag om nye Skatter, som er kommet frem i den senere Tid — maa ses i Forbindelse med det Forslag om en Eengangsskat, som ogsaa ligger her i det høje Ting i Øjeblikket. Det er ikke saadan, som nogle har sagt, at man gennem Eengangsskatten lægger hele Byrden ved de af Krigen medførte Forhold paa en lille Del af Befolkningen. Eengangsskatten er nemlig kun et enkelt Led i vort Skattesystem. Det er rigtigt, at man ved den forlods lægger en Del af Byrden paa en Del af Befolkningen, men saa maa man ogsaa gennem den øvrige Beskatning sørge for, at hele Befolkningen er med til at bære Dele af de Byrder, der er lagt paa Landet, og det er noget af det, der sker herved.

Jeg vil i øvrigt gerne sige, at hvis vi skal opnaa den Begrænsning af Forbruget her i Landet, som den økonomiske Situation i Verden i Almindelighed og vore egne Eksport- og Importtal i Særdeleshed i høj Grad opmuntrer os til, er det nødvendigt, at hele Befolkningen er med i denne Forbrugsbegrænsning. Derfor har det efter min Mening været rigtigt at fremkomme med Lovforslag, som tilsigter at begrænse Forbruget hos hele Befolkningen, ogsaa hos den jævne Befolkning, som nu engang er det store Flertal af den danske Befolkning.

Det ærede Medlem Hr. Chr. Christiansen siger, at Filmen tilsyneladende efter Regeringens Opfattelse kun er et Objekt, der er Penge i. Det synes jeg ikke stemmer med det Tilsagn, jeg har givet om at stille en halv Million Kroner til Raadighed til Støtte for kunstnerisk værdifulde danske Film. Det ærede Medlem siger dernæst, at Filmen sammen med Radioen og Bogen er de Kulturmidler, der naar dybest ned og længst ud. Det synes jeg heller ikke er rigtigt. Det ærede Medlem burde i hvert Fald have taget Pressen med. Og der er jo da endelig ogsaa andre Kulturmidler end Filmen, Radioen og det, der foreligger trykt. Men det er ikke det afgørende. Det afgørende er dette, at det her drejer sig om et Forbrug, som for Tiden er meget stort, ja, Tendensen til Forbruget er i Virkeligheden større end Biografernes Kapacitet, og derfor sker der ikke noget ved, at man paalægger det en vis Begrænsning. Det kan ikke nytte at nægte, at Værdien af de Film, der forevises her i Landet, er meget forskellig, og man kan ikke uden videre sige, at det alt sammen hører til den højere Kultur. Jeg er ikke biograffjendsk, men i Sandhedens Interesse

maa man dog indrømme, at meget af det, der forevises i Biografteatrene, ikke er egnet til i særlig Grad at højne vort kulturelle Niveau.

Det er i og for sig ikke forkert, saaledes som det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen udtalte, at det i særlig Grad er unge Mennesker, der søger Biografteatrene, og at man derfor ved denne Lovgivning har et Middel til ogsaa at paalægge dem deres Bidrag til at bære de Byrder, der skal bæres; heri kan jeg være enig med ham. Der er ingen Tvivl om, at unge ugifte Mennesker har forholdsvis let ved at bære Byrder i Øjeblikket, og jeg synes, det er rimeligt, hvis de kommer til at betale deres særlige Bidrag igennem en Foranstaltning som den her foreslaaede.

Jeg skal anbefale, at Lovforslaget vedtages i den Skikkelse, det har faaet gennem det af mig stillede Ændringsforslag.

Chr. Christiansen: Jeg lyttede med megen Interesse til, hvad det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen fremførte. Man kan vel derom kort sige, at der var en Række gode Præmisser deri, men en meget slet Konklusion. Det ærede Medlem var enig med mig i, at Filmen havde en overordentlig stor Betydning, og det var ikke med særlig Glæde, han gik med her, men af Hensyn til hele den finansielle Situation var der alt-saa ikke andet at gøre. Det undrede mig noget, at han søgte Trøst i den Bemærkning, at det i væsentlig Grad var de unge, der gik i Biografen, og at de paa den Maade kom til at støtte de Aldersrentemodtagere, der nu skal have Forhøjelse. Det er ærlig talt ikke nogen særlig god Argumentation, og nogen særlig Forbindelse med Filmen og de Problemer, der knytter sig hertil, kan man vist ikke sige det har.

Til det ærede Medlem Hr. Jensen-Brobj ønsker jeg kun at sige, at her er der ikke blot Tale om indirekte Skat, men her er Tale om indirekte Skat paa et Kulturomraade, over for en Kulturfaktor, og det er her, jeg netop har understreget, at vi mener, man skal være meget varsom — det skal man i øvrigt altid med indirekte Skatter, men man skal det i særlig Grad, naar det drejer sig om de kulturelle Omraader. Det ærede Medlem nævnte, at vi havde gennemført en Række indirekte Skatter fra 1929 til 1939. Ja, det er muligt, at vi har gjort det, og det er ogsaa muligt, at der kan være Tale om andre indirekte Skatter — det kan jeg ikke vide noget om, og da det ikke er nogen egentlig Skattedebat, her skal foregaa, skal jeg af-